

γλυκιά καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Α 392 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κ' ἐχτύπαν-το γλυκιά ἀνάδρια 'ς τὸ παλάτιον».

Μεταφ., γλυκέως, ἡδέως, ἡπίως, μειλιχίως, χαριέντως κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Τσολλῖν.) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτου.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν κ.ά.): Μιλᾷει - τραγουδάει - κοιτάζει γλυκὰ σύνθηθ. Γλυκέα κα- λαντζεῦ' (=ὀμιλεῖ) Ἰμερ. Ἐκεῖν' πα γλυκέα κ' ἔμορφα ἐρώτεσαν ἀτεν ντὸ ἔκαμεν κ' ἐσκουτουλ' τσεν ὁ κόσμος (ἐσκουτουλ' τσεν = εὐωδίασεν) αὐτόθ. Τί τέλεις ἀξ' ἐμοῦ; τὸν ρώτησε γλυτσεᾷ ὁ Τσύριο Τσολλῖν. Πάντα γλυκὰ συντ'χαίν' (ὀμιλεῖ πάντοτε ἡδέως) Τραπ. Ντὸ γλυκὰ συν- τυχαίν'! (τί νόστιμα ὀμιλεῖ!) Ὀφ. Κοίτα ὅσο βορεῖς γλυκὰ, νὰ μὴ μὲ κόφης 'ς τὰ δύο Ἰθάκ. Ὅρα ποῦρ ἐν' κούφουντα γλυκὰ γλυκὰ τὸ καμπζι (κοίταξε πῶς κοιμᾶται γλυκὰ γλυκὰ τὸ παιδί) Μέλαν. Πολλὰ γλυκὰ τρανᾶ (=βλέ- πει, κοιτάζει) Ἀμισ. || Ἀσμ.

Ὡσὰ δὴ μυζηθρόπιττα δὰ σὲ τουλουπανιάσω,
νὰ σὲ φιλῶ γλυκιά γλυκιά, ὥστε νὰ σὲ χορτάσω
(τουλουπανιάσω = τυλίξω) Κρήτ.

Εἶντα γλυκιά κοιμούμουνε, ἀπόψε 'ς τὴ μαδάρα
κ' εἶχα τὸ χιόνι πάπλωμα, τὸ κρούσταλλο σεδόνι
αὐτόθ.

Κρέμ-μουνταν 'σάν τὰ κνιζιά κ' ἐφίλουν τα γλυτζιά
γλυτζιά
(κνιζι = σταφύλι) Κύπρ.

Ἀχι, γλυκὰ πὺν σ' ἀγαπῶ καὶ εἶμαι ν' ἀποθάνω,
πὺν ὄβηκα 'ς τὴν ἀγάπη σου καὶ πὲ μ' εἶδα νὰ κάμω
αὐτόθ.

Κ' ἔνα τραβούδι γρίκο γιὰ σένα ἢ χέρα γράφει
καί, γράφοντα, ἢ καρδιά μου γλυκέα-γλυκέα μου ζάφει
(ζάφει = πάλλει) Τσολλῖν.

Τσεῖνος γλυτζὰ συντύχανε, τσεῖνος σπαχὶν του τραῦαν
Κύπρ.

Τὴ μάνα καὶ τὸν ἀδερφὸ γλυκὰ 'ποκοίμησέ τους
καὶ σὺ ἔβγα ὄξω 'ς τίς δροσὲς νὰ δροσολοηθοῦμε
Πελοπν. (Σχορτσιν.)

Ἀντρώνο ἐκάθουνταν 'ς ἕνα προδεφαλάδι,
γλυκὰ γλυκὰ κουβέντιαζε καὶ χύνει μαῦρο δάκρυ
Ἡπ. (Κόνιτς.) || Ποίημ.:

Ζητᾷ τὴ Μάρω του 'ς τὸν πυρετό του,
στρέφει τὰ μάτια του γύρω θαμπά,
κεμίζει πῶς γλυκὰ 'ς τὸ μέτωπό του
τὸ δροσερό της χέρι ἀκουμπᾷ

Λ. Προβελέγγ., Ποίημ., 1, 352

Πέσε γλυκὰ νὰ κοιμηθῇς

Λ. Βαλαωρ., Ἔργα, 1, 17. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Χρον.
Μορ. ἐνθ' ἄν. στ. 228: «εἰς τὸν μαρκέσην ἤλθασιν, γλυκέα
τὸν χαιρετοῦσιν».

γλύκα ἢ, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Συνασσ. κ.ά.) Πόντ.
(Ἀμισ. Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.
κ.ά.) γλύκια Ρ6δ.

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ λ υ κ α. Βλ. Περὶ γέροντ. στ. 34 (ἐκδ.
Wagner, σ. 107) «τὴν γλύκαν τῆς γλυκότητος, τῆς ἑρω-
τοκρατίας». Διὰ τὸν ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς σχηματισμόν,
κατὰ τὸ σχῆμα π ι κ ρ ὁ ς - π ι κ ρ α κττ. ἢ ἐκ τοῦ γ λ υ -
κ α ἰ ν ω, κατὰ τὸ π ι κ ρ α ἰ ν ω - π ι κ ρ α κττ. πβ. Γ.
Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 76. 2, 134. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. γ λ υ κ -
α καὶ εἰς Ἡσύχ.

Α) Κυριολ. 1) ἐπὶ ἐδωδόμεν ἢ ποτῶν, ἢ γλυκύτης, ἡδύτης,
ἢ ἐκ τῆς γεύσεως γλυκέος ἐδωδόμεν ἢ ποτοῦ εὐχαρίστησις
κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Συνασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κε-
ρασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Ἡ
γλύκα τῆς πάστας, τοῦ χαλβᾶ, τοῦ μελιού κοιν. Μὴ βάλῃς
ἄλλο νερό 'ς τὸ σιρόπι, θὰ χάσῃ τὴ γλύκα του κοιν. Ἐχει
μιά γλύκα τοῦτο τὸ σταφύλι Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) Εἶναι
οὐλο γλύκα τ' ἀβγόσυκα τοῦτο τὸν καιρὸ Πελοπν. (Γαργαλ.)
Ἀνοστον χαλβᾶν 'ξάι γλύκαν 'κ' ἔχ' (ἄνοστος χαλβᾶς δὲν
ἔχει διόλου γλύκαν) Χαλδ. Εἶν' ἔχοντα νιὰ γλύκα ἐνταὶ τὰ
σοῦκα! (ἔχουν μιά γλύκα αὐτὰ τὰ σοῦκα!) Μέλαν. Ἀμα
'π'νάης, θὰ καταλάβ'ς τί γλύκα ἔχ' ἰδὼ τοῦ φουμι Μακεδ.
(Δασοχώρ.) 2) Εἰς τὸν πληθ. γ λ υ κ ε ς, γλυκύσματα ἀπο-
στελλόμενα ὑπὸ τῆς νύμφης εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ γαμβροῦ
Λέσβ. Χίος

Β) Μεταφ. 1) Ἡ εὐχαρίστησις ἢ ὁποία προέρχεται ἀπὸ
ἐν πρᾶγμα ἢ ἀσχολίαν κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὀφ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Καππ. (Συνασσ.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.):
Ἡ γλύκα τῆς δουλειᾶς - τῆς μελέτης - τοῦ κυνηγιοῦ - τοῦ
ὑπνου - τῆς ζεστασιᾶς κοιν. Ἡ γλύκα τοῦ γάμου Κρήτ. Τὸ
στόμα μ' γλύκα οὐτ' ἔχ' Ὀφ. Εὐτός, λοιπό, μὲ τὴ γλύκα
τοῦ κυνηοῦ πὺν κυνήανε ἕνα γαδουράφτη (= λαχόν) Νάξ.
(Φιλότ.) Ἐχει γλύκα ἢ δουλειὰ τοῦ κοπαδιάρη (= ποιμένος)
Κέρκ. (Καρουσ.) Ἐχει γλύκα τὸ μελισσομάντρι (ἢ ἐργασία
τοῦ μελισσοουργοῦ) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐχει γλύκα τὸ πα-
ραγώνι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Φρ. Ἐμεινε μὲ τὴ γλύκα 'ς τὸ
στόμα ἢ ἀπλῶς ἔμεινε μὲ τὴ γλύκα (ἐπὶ ἀτόμου τὸ ὅποιον
ἐδοκίμασε ἀπογοήτευσιν διὰ προσδοκίαν μὴ πραγματοποιη-
θεῖσαν) κοιν. Πόμ'νι μὲ τὴ γλύκα 'ς τὸ στόμα (συνών. μὲ
τὴν προηγουμ.) Συνασσ. Ἐπῆρες τὴν γλύκαν ἄθε (δι' ἄτο-
μον τὸ ὅποιον ζητεῖ μετὰ τὴν πρώτην εὐχάριστον δοκιμήν,
νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν κάτι) Τραπ. Καλὲς γλύκες (εὐχὴ πρὸς
νεονύμφους) Πελοπν. (Πυλ.) || Ἀσμ.

Τῆς ἀλανιάρας τὸ φιλι ἔχει περισσῖα γλύκα,
γι' αὐτὸ τὴν ἀγαποῦν πολλοί, τὴν παίρνουν δίχως προῖκα
Ἀθῆν.

Ἐάν καταλάβ' ὁ κερατᾶς τὴ γλύκα τοῦ κεράτου,
μέλι καὶ γάλα γίνεται μὲ τὴ νοικοκυρά του
(νοικοκυρά = σύζυγος) Παξ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Περὶ
γέροντ., ἐνθ' ἄν. στ. 32 κέξ. «διὰ τὸ πολὺν τ' ἀντίπροικο καὶ
ροῦχα ὅπου δίδει, | παίρνει τὴν νέαν ὁ γέροντας καὶ τρώ' τὴν
σάν ἀπίδι, | ἐκείνον τὸ γλυκύτατον ἄνθος τῆς παρθενίας, |
τὴν γλύκαν τῆς γλυκότητος, τῆς ἑρωτοκρατίας». β) Ἐπὶ
ἀνθρώπου, διὰ αὐτὸν ὁ ὁποῖος προξενεῖ εὐχαρίστησιν διὰ
τῆς ἐμφανίσεως ἢ συμπεριφορᾶς του σύνθηθ. καὶ Τσακων.
(Μέλαν. κ.ά.): Γλύκα μου! (προσφώνησις πρὸς νήπια) Ἐχει
μιά γλύκα 'πάνω του σύνθηθ. Ἐν' ἔχα νιὰ γλύκα ἐνταν' ἄ
σάτη (ἔχει μιά γλύκα αὐτὸ τὸ κορίτσι) Μέλαν. Γυναῖκα
ὄλο γλύκα (ἦτοι προκαλοῦσα εὐχαρίστησιν) Πελοπν. (Ἀρ-
καδ.) κ.ά. Ὡχ, γλύκεις πῶχ'! (εὐχαρίστησιν πὺν προξενεῖ!)
Λέσβ. Φωτιά σὲ φά', 'ἐν ἔχεις μιὰν γλύκαν ἀπάνω σου!
Χίος (Φυτ.) 2) Εὐχαρίστησις, χαρά, εὐτυχία πολλαχ.: Πέ-
ρασαν τὴ ζωὴ τους ὄλο γλύκα χωρὶς καμμιὰ πίκρα (ἐπὶ ἀτό-
μων τὰ ὅποια ἠτύχησαν εἰς τὴν ζωὴν των) πολλαχ. Εἶναι
ὄλο γλύκα ἢ κουβέντα του Πελοπν. (Δημητσ.) Ὡς μᾶς
ἐγλύκανες, γλύτσε νὰ θωρῇς (εὐχὴ) Θήρ. Κι ὁ εὐσεβὴς
προσκυνητὴς θὰ εὗρισκε μεγάλην γλύκαν καὶ παρηγορίαν
ἀπὸ τὲς πίκρες τοῦ κόσμου εἰς τὸ νὰ θεωρῇ μόνον τὴν πενι-
χρὰν κανδήλαν καίονσαν ἐμπρὸς εἰς τὴν ὠραίαν εἰκόνα
Α. Παπαδιαμ., Χριστουγενν. διήγ., 62. || Παροιμ.

Κάλλιο λάχανα μὲ γλύκα, | παρὰ ζάχαρη μὲ πίκρα

(ή στέρσεις και ή λιτότης εις τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ὅταν ὑπάρχη ἀγάπη και ὁμόνοια, εἶναι ἀπείρως προτιμότεραι ἀπὸ τὴν εὐμάρειαν και τὸν πλοῦτον, ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ ἐρίδων και διχογνωμιῶν) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 697. *Κάλλιο ξερό φρωμί μὲ γλύκα πέρι μάγγανα μὲ μέλι* (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πελοπν. (Πάτρ.) *Ἡ γλύκα φέρνει πίκρα* (τὴν χαρὰν και τὴν εὐτυχίαν εις τὴν ζωὴν ἀκολουθεῖ συνήθως λύπη) Ἀμοργ. *Ἡ ὑπομονὴ ἔχει πίκρα, μὰ ὁ καρπὸς τῆς γλύκα* Ἡπ. (Κόνιτς.) 3) *Ἐπὶ κειροῦ, ἡ ἔλλειψις ψύχους, εὐδία, γαλήνη πολλὰχ. και Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Εἶναι μιὰ γλύκα ὄξω!* Σῦρ. *Σήμερα κάνει γλύκα, γλύκανε ὁ καιρὸς* Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) κ.ά. *Ὅταν οὐ κάβουρας καταλάβῃ γλύκα, βγαίῃ πάλ' ἔς τὰ ὄξω* Στερελλ. (Μπούκ.) *Ἐν γλύκα σάμερε, ὃ ἔνι ποῖα κζάδα* (εἶναι γλύκα σήμερα, δὲν κάνει κρύο) Μέλαν. *Μπουνατίσα ἦτανε κ' ἡ βραδυὰ εἶχε μεγάλη γλύκα* Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ. 124. 4) *Εἰς τὸν πληθ. τὰ γλύκα, ἡ δερματικὴ ἀσθένεια «μολυσματικὸν κηρίον» ἡ ὁποία ἐμφανίζεται μὲ ἐξανθήματα πλήρη πύου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡ τοῦ προσώπου τῶν παιδίων Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Διὰ τὴν σημ. ταύτην πβ. τὸ παρὰ Δουκ. γ λ υ κ ἔ α τ ἄ. Συνών. γ λ υ κ ἄ ν τ σ ι ν 3, γ λ υ κ ἡ τ ρ ἄ, σ ἄ γ ο υ ρ ο, σ α γ ρ ῖ, σ ἄ γ ρ ι ο.*

Ἡ λ. και ὡς ὄν. κύρ. ὑπὸ τύπ. *Γλύκα ἡ*, Μακεδ. (Βλάστ. Βρία Βροντ.) *Γλύκω* Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Μεσσην. Πυλ.)

γλυκαγαπῶ Φ. Πανῶ, Λυρικ., 270.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ και τοῦ ρ. ἄ γ α π ῶ.

Ἀγαπῶ μὲ τρυφερότητα, μὲ γλυκύτητα: Ποίημ.

Ὡς χθὲς ἀκόμα ἀλάλητο κρυβόσουν ἔς τὸ θυμάρι και τώρα τέτοι' ἀρχίησες τραγούδι χαρωπό;
— *Γιατὶ γλυκαγαπῶ.*

γλυκαγγοურიᾶ ἡ, ἐναχ. γλυκαγουριᾶ Ἡπ. (Δίβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ε ῖ ἄ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ὅ ς, και τοῦ οὐς. ἄ γ γ ο υ ρ ῖ ἄ.

Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἐντενὲς (*Cichorium divaricatum*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*): *Μάσαμαν γλυκαγουριᾶς και τ'ς βράσαμαν.* Συνών. ἄ γ ρ ι ο π ρ ι κ α λ ῖ δ α, π ο λ υ ρ ρ ι ζ ῖ δ ι.

γλυκαγκαθιδᾶ ἡ, Δ. Καββάδ., Βοταν. Φυτολ. Λεξ., 1155.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ἄ γ κ α θ ο.

Τὸ φυτὸν Βερβερίς ἡ κρητικὴ (*Berberis cretica*) τῆς οἰκογ. τῶν Βερβεριδῶν (*Berberidaceae*).

γλυκάγκαθο τό, Εὐβ. (Αἰδηψ.) Στερελλ. (Ἀγιος Γεώργ. Λαμ.) γλυκάγκαθου Σκόπ. γλυκάκαθ-θο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς και τοῦ οὐς. ἄ γ κ ἄ θ ι.

1) Τὸ φυτὸν Κνήκος ἡ ἱεράκωνθα (*Cnicus benedictus*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Στερελλ. (Λαμ.) 2) Τὸ φυτὸν Σκόλυμος ὁ ἰσπανικὸς (*Scolymus hispanicus*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἀγιος Γεώργ.) Συνών. ἄ σ π ρ α γ κ ἄ θ α, σ κ ὀ λ ῖ ο ς, σ κ ο λ ῦ μ π ρ ι. 3) Τὸ φυτὸν Κάρδος ὁ πυκνοκέφαλος (*Cardus pycnocephalus*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. κ ο υ φ ο λ ἄ χ α ν ο, κ ο υ φ ω τ ὅ ς.

γλυκαγκαλιᾶ ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς και τοῦ οὐς. ἄ γ κ α λ ῖ ἄ.

Ἡ διὰ γλυκέος, περιπαθοῦς ἐναγκαλισμοῦ ἔκφρασις τῆς ἀγάπης: Ἄσμ.

Τοῦ μύλου βρίσκεις εὐκονλα και τοῦ νιρὸ δὲ στέφτει, τοῦ φίλου τίς γλυκαγκαλιᾶς δὲ βρίσκεις, ὅταν θέλῃς.

γλυκαγκαλιᾶζω πολλὰχ. γλυκαγκαλιᾶζον Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.) γλυκογκαλ-λιᾶζ-ζω Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά. γλυκοαγκαλιᾶζω Βύρ. 2, 437 γλυκοαγκαλ-λιᾶζ-ζω Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ και τοῦ ρ. ἄ γ κ α λ ῖ ἄ ζ ω.

Ἐναγκαλιζομαι μὲ γλυκύτητα, περιπάθειν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σιθῶβτζει, γλυκογκαλ-λιᾶζ-ζει τον, σιθῶβτζει, γλυκοφιλᾶ τον

Κῶς Ρόδ.

Χύν-νει, γλυκαγκαλιᾶζει την, γλυκὰ σφιχτοφιλᾶ την Σύμ.

Νὰ γλυκαγκαλιᾶσω τ' ἄσπρο σου κορμί και νὰ σὲ χορτάσω μὲ γλυκὸ φιλὶ

Ἡπ.

Ἀχ, ἔλα, ψυχὴ μου, νὰ γλυκαγκαλιᾶσω τὰ θεῖα σου στήθη ποὺ μοσχοβολοῦν

Φ. Πανῶς, ἐνθ' ἄν.

γλυκαγκάλισμα τό, Λεξ. Γαζ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ α γ κ α λ ῖ ἄ ζ ω.

Ὁ γλυκὺς, ὁ περιπαθὺς ἐναγκαλισμὸς: *Σὲ καλὸ νὰ σοῦ βγοῦν τὰ γλυκαγκάλιασμα.*

γλυκάδα ἡ, σύνθη. και Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ.) γλ'κάδα Πάρ. (Λεῦκ.) γλυτῶάδα Καλαβρ. (Μπόβ.) γλυτζίάδα Καλαβρ. γλυτσιάδα Καλάβρ. (Μπόβ.) γλυκάα Κάρπ. Κάσ. γλυκὰ Ρόδ.

Τὸ Βυζαντ. οὐς. γ λ υ κ ἄ δ α. Βλ. Περὶ γέροντ. στ. 45 (ἐκδ. Wagner σ. 107) «τῆς ἐρωτιᾶς τὴν δύναμιν πῶγεμε τὴν γλυκάδα». Ὁ σχηματισμὸς κατὰ τὸ σχῆμα π ι κ ρ ὅ ς - π ι κ ρ ἄ δ α, θ ο λ ὅ ς - θ ο λ ἄ δ α κ.τ.τ.

Α) Κυριολ., ἡ εὐχαρίστησις ἡ προκαλουμένη ἐκ τῆς γεύσεως γλυκοῦ ἐδωδίου ἡ ποτοῦ, ἡ ἡδύτης σύνθη. και Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ.): *Ἡ γλυκάδα τῆς ζάχαρης - τοῦ μήλου - τοῦ σύκου σύνθη.* *Ἐχει γλυκάδα τοῦτο δὲ τὸ σύκο Σίφν. Σὶ λιγῶν' ἀπ' τ' γλυκάδα τ' βουλλή τοῦ πιτ'μέζ' Μακεδ. (Ρουμλ.) Τὸ κρασί δὲν ἔγινε ἀκόμη, ἔχει λιγούλα γλυκάδα Πελοπν. (Λακεδ.) Τὰ σύκα ἀδδὲ κείν' ἀδ χωράφι ἔχουσιμ-μίαν ἄδ-δὴ γλυκάδα Καλαβρ. (Γαλλικ.) Ἐμ-μορφον γλυκάδαν ἔχ' ἡ ζάχαρ' Τραπ. Ἐπῆρεν πολλὰ γλυκάδαν (ἡσθάνθη μεγάλην γλυκύτητα ἐκ τῆς γεύσεως) Κερασ. Μέλι μὲ τίς γλυκάδες Σῦρ. (Ερμούπ.) *Νὰ ἔχετε τὴ γλυκάδα του!* (εὐχὴ) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) κ.ά. *Ἡφαέτ-το ὄλοτ-τὸ μέλι, π-ποὺ νὰ πάρη τὴ γλυκάα τ-του πικράα (ἄρᾶ) Κάρπ. || Ἄσμ.**

Ἐχεις παλιοῦ κρασιοῦ θωριὰ τσαὶ νιοῦ μελιοῦ γλυκᾶ,

ἔχεις τσαὶ ἔς τὸ κορμάτσι σου περισσὶα νοστιμᾶ Κάρπ. Κάσ.

Ζαχαροζυμωμένη μου, μέλι μὲ τὴ γλυκάδα Μεγίστ. || Ποίημ.

